

Indítványozó kéri, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság a jogerős ítéletnek a kiegészítő ítélet részbeni megváltoztatására és a felperesnek a perköltség viselése alóli mentesítésére vonatkozó rendelkezését ne érintse, mivel ezen jogerős ítéleti rendelkezés miatt felperes nem kíván alkotmányjogi panasz indítvánnyal élni.

Indítványozó kéri az első fokon eljáró Székesfehérvári Törvényszéket, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 359/C.§ alapján és az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítélet végrehajtását - az Alkotmánybíróság előtti eljárás befejezéséig - felfüggeszteni szíveskedjék.

A felfüggesztési kérelmet az Indítványozó azzal indokolja, hogy a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztése hiányában az állam javára megítélt összesen 84.000,- Ft eljárási illetéket meg kellene fizetnie, amely az Alkotmánybíróság által az indítványnak megfelelő döntése esetében felesleges és indokolatlan kiadást és anyagi terhet jelentene felperes számára. Mivel illetékről van szó, ezt az összeget, illetve kamatait a felperes – megfizetése (behajtása) esetén csak nagy nehézséggel, hosszú idő elteltével kapná vissza az államtól.

Felperes indítványozó az alkotmányjogi panaszt az alábbiakkal indokolja.

II. Az Indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogai megjelölése, valamint az Alaptörvénynek azok a rendelkezései, amelyet a megsemmisíteni indítványozott jogerős bírósági döntés sért

2) A jogerős ítélet, illetve bírói eljárás ellentétes az Alaptörvény I., II., XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakkal.

Az Alaptörvény fenti rendelkezései az alábbiakat tartalmazzák:

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

(4) A törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

III. Indokolás az alapjogokat sértő bírósági döntésnek az Alaptörvénybe ütközésére

5) Felperes Indítványozó álláspontja szerint a jogerős ítéletben foglalt döntés az – alábbiak miatt – az Alaptörvénybe ütközik.

a) A leglényegesebb alapjogi jogsértés, hogy az első fokú iratok elvesztek, az iratokat az első fokú bíróság a felperes fellebbezésének elbírálásához nem tudta a másodfokú bírósághoz felterjeszteni és a jogerős ítéletet a II. fokú bíróság úgy hozta meg, hogy a felek nem győződhetek meg arról, hogy a II. fokú eljárás milyen első fokú iratok pótlása alapján valósult meg. Az első fokú bíróság nem tett eleget a felperes iratrekonstruálására vonatkozó kérelmének, amely abból állt volna. Mindez sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot. A Székesfehérvári Törvényszék először az elvesztett (elvesztett) iratok nélkül terjesztette fel a II. fokú bírósághoz a fellebbezést, majd a II. fokú bíróság elrendelte az iratok pótlását. Mindez azonban a II. fokú ítéletből nem állapítható meg. A felekkel a per során nem került közlésre, hogy az iratok eltűnéséért ki volt a felelős, amely szintén a nem tisztességes eljárás követelményének megsértését jelenti.

Az iratok pótlására az I. fokú bíróság részére adott utasítás teljesítése meghosszabbította az eljárás időtartamát. A 2012. évben indult ügy csak 2016-ban került jogerősen befejezésre. Indítványozó álláspontja szerint ilyen hosszú pertartam egy személyiségi jogvédelmi ügyben nem fogadható el, így sérült az ésszerű időn belüli ítélethez való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés]

A mai napig nem történt vizsgálat, hogy az iratok miért és mikor tűntek el. Az első fokú bíróság nem adott számot arról, hogy milyen iratokat pótolta és milyen iratokat terjesztett fel a II. fokú bírósághoz

Az első és másodfokú eljárást ezért megalapozott tárgyalásnak nem lehet tekinteni. Különösen arra tekintettel, hogy az első fokú bíróság a kereset tárgyát képező iratokkal és döntésekkel összefüggő tényállást nem állapított meg.

Mindezek olyan lényeges hibáknak, eljárási szabálysértésnek tekintendők, hogy felperes álláspontja szerint - a kereset elbírálása tekintetében – nem lehet tisztességes bírósági eljárásról beszélni, és a tárgyalásnak a teljes megismétlése szükséges.

Felperes Indítványozó számára különös, hogy éppen ebben a Fővárosi Törvényszék elleni perben a Székesfehérvári Törvényszék - mint kijelölt bíróság - előtt folyó első fokú eljárásban eltűntek (elvesztek) a periratok. A periratok rekonstruálására vonatkozó felperesi kérelemnek – azaz a bíróság költségére a felek megidézésének és megjelenésének biztosítására – az első fokú bíróság nem tett eleget. A felperes Indítványozó előtt nem ismert, hogy az első fokú bíróság iratai miként (milyen, és ki által szolgáltatott iratokat tartalmazó állapotban) kerültek felterjesztésre a II. fokú bírósághoz, figyelemmel arra is, hogy a II. fokú bíróság rendelvénnyel küldte vissza az első fokú bírósághoz felperes fellebbezését, mivel az első fokú bíróság iratanyag teljes körűen nem álltak rendelkezésre. A fellebbezési eljárásban azonban ezzel kapcsolatban semmilyen ismertetés vagy közlés nem történt.

E tekintetben felperes álláspontja az, hogy az iratbeszerzéssel a II. fokú bíróság nem veheti át az első fokú bíróságtól a bizonyítékok értékeléséből eredő hatáskörét, a tényállás megállapítási kötelezettségét és a jogszabály alkalmazását.

E tekintetben - jelen esetben - nem lehet a II. fokú bíróságot (az első fokú bíróságtól) független bíróságnak tekinteni, amely sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését

A II. fokú bíróság akkor járt volna el helyesen, ha az iratok hiánya, és a tényállás megállapítás hiányossága (az iratbeszerzés elmaradása) miatt az I. fokú ítéletet hatályon kívül helyezi és az első fokú bíróságot új eljárásra utasítja (Pp. 252. § (2)-(3) bekezdés]. Ennek elmulasztása miatt sem tekinthető az II. fokú eljárás tisztességes eljárásnak.

Az I. fokú eljárásban az irat elveszés bekövetkezését figyelembe véve nyilvánvalóan nem érvényesülhettek az eljárás során a Nemzeti hitvallásban fentebb hivatkozott követelmények betartása: a biztonság, a rend, az igazság és szabadság kiteljesedése.

Az igazságszolgáltatási tevékenység során a biztonságnak és rendnek különös jelentősége van a felek törvény előtti egyenlősége tekintetében is. Ennek lényege, hogy a felek ugyanazokat az iratokat kapják-e meg, illetve a bíróság ugyanazon (tartalmú) iratokat veszi-e figyelembe a döntésénél. A bíróságnak a tevékenységének törvényes gyakorlásához szükséges az iratokat hiánytalanul megőrizni. Ennek azonban a bíróság nem tett eleget, majd nem került sor az iratanyag beazonosításra alkalmas módon történő pótlására, rekonstruálására.

A pótlás utáni irattartalomnak az elveszés előtti tartalommal történő beazonosítása és a pótlás teljességi körűségének deklarációja nélkül az igazság és szabadság követelménye sem érvényesülhet.

Nem lehet beszélni a nemzeti hitvallásban foglalt polgárok állam által történő szolgálatáról olyan esetben, ha a polgár által egy állami szerv ellen indított perben a bíróságnál az iratok elvesznek (eltűnnek). Ilyen esetben kevés eséllyel küszöbölheti ki az olyan érzés, illetve esetleges vélekedés, hogy nem az állami szerv felé történő részlehajlás érdekében került erre sor.

Erre tekintettel felperes Indítványozó kéri a jogerős ítélet megsemmisítését.

b) A Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75.-77.§-ai – e törvénynek a 2014. március 15-én történt hatályon kívül helyezéséig (Lásd 2013. évi V. törvényt.) - az alábbi rendelkezéseket tartalmazták:

„IV. Cím

A SZEMÉLYEK POLGÁRI JOGI VÉDELME

VII. Fejezet

A személyhez és a szellemi alkotásokhoz fűződő jogok

A személyhez fűződő jogok

Ptk. 75. § (1) A személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

(2) A személyhez fűződő jogok védelmére vonatkozó szabályokat a jogi személyekre is alkalmazni kell, kivéve ha a védelem – jellegénél fogva – csak a magánszemélyeket illeti meg.

(3) A személyhez fűződő jogokat nem sérti az a magatartás, amelyhez a jogosult hozzájárult, feltéve, hogy a hozzájárulás megadása társadalmi érdeket nem sért vagy veszélyeztet. A személyhez fűződő jogokat egyébként korlátozó szerződés vagy egyoldalú nyilatkozat semmis.

Ptk. 76. § A személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése.

Ptk. 77. § (1) Mindenkinek joga van a névviseléshez.

(2) Tudományos, irodalmi, művészi vagy egyébként közszerepléssel járó tevékenységet – mások jogainak és törvényes érdekeinek sérelme nélkül – felvett névvel is lehet folytatni.

(3) A jogi személy nevének különböznie kell azoknak a korábban nyilvántartásba vett jogi személyeknek a nevével, amelyek hasonló működési körben és azonos területen tevékenykednek.

(4) A névviselési jog sérelmét jelenti különösen, ha valaki jogtalanul más nevet használja, vagy jogtalanul máséhoz hasonló nevet használ. A tudományos, irodalmi vagy művészi tevékenységet folytató – ha neve összetéveszthető a már korábban is hasonló tevékenységet folytató személy nevével – az érintett személy kérelmére saját nevével is csak megkülönböztető toldással vagy elhagyással használhatja e tevékenység gyakorlása során.”

c) Az Alaptörvény II. cikk az emberi méltóságot sérthetetlennek tekinti. Ebből az következik, hogy az emberi méltóság védelme objektív kategória, az nem függ a jogsértő tudati állapotától, akaratlagos szándékától, a jogsértő felróhatóságától.

A jogerős ítéletben elfoglalt álláspont ettől eltérően (azt tartalmazza, hogy célzottan, a személyiség elleni támadás keretében, sérelemokozás céljából lehet figyelembe venni a személyiségi jogsértéseket), ezért az érdemi döntés Alaptörvény ellenes, mert a személyiségi jogsértéshez megköveteli a bírói gyakorlat a vétkességet. Az ilyen bírói álláspont nem felel meg az Alaptörvény rendelkezéseinek. A bíróságok a jogszabály tartalmával szemben álló - törvényrontó - bírói gyakorlatra – kivéve a Kúri által alkotott jogegységi határozatot - nem hivatkoznak, hanem az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése és 26.cikk (1) bekezdése alapján a törvényt kell alkalmazniuk.

Felperes Indítványozó álláspontja szerint kizárólag a személyiség sértettségének miben létét, bekövetkezésének tényét lehet figyelembe venni abból a szempontból, hogy az egyébként sérthetetlenként védett személyiséget érte-e cselekményi behatás (tevékenység vagy mulasztás), és a behatás mely személyiségi összetevőket, milyen súlyosan érintette.

E tekintetben tartalmazza a régi Ptk. 84. § (1) bekezdése, hogy akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest *mely polgári jogi igényeket támaszthatja:*

- a) követelheti a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását;
- b) követelheti a jogsértés abbahagyását és a jogsértő eltiltását a további jogsértéstől;
- c) követelheti, hogy a jogsértő nyilatkozattal vagy más megfelelő módon adjon elégtételt, és hogy szükség esetén a jogsértő részéről vagy költségén az elégtételnek megfelelő nyilvánosságot biztosítsanak;
- d) követelheti a sérelmes helyzet megszüntetését, a jogsértést megelőző állapot helyreállítását a jogsértő részéről vagy költségén, továbbá a jogsértéssel előállott dolog megsemmisítését, illetőleg jogsértő mivoltától megfosztását;
- e) kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

Mindebből az is következik, hogy a felróhatóságnak, illetve a szándékosság vagy gondatlanság alakzatainak (azaz a jogsértésnek a vétkessége, a jogsértőnek a jogsérelem mibenlétére vonatkozó belátási képessége) a **személyiségi jogsérelem bekövetkezések kimentésére nem alkalmas.**

d) A név feltüntetésre vonatkozó törvényi rendelkezések betartandóak. Ettől nem lehet eltérő bírói gyakorlat, mivel a törvényt a bíróságnak be kell tartania.

Annak a kérdésnek a bíróság által történt felvetése, miszerint a jogvita elbírálása tekintetében az a releváns kérdés, hogy önmagában a törvény által előírt névfeltüntetési szabályoktól eltérő bírói gyakorlat csorbíthatja-e a felperes emberi méltóságát, és alkalmas-e a névviselési jogának a megsértésére; az első fokú bíróság részéről önkényes volt, hiszen a törvénnyel szembe menő Fővárosi Törvényszék által hozott bírói döntéseket az első fokon eljáró Székesfehérvári Törvényszéknek nem lehetett volna a személyiségi jogi védelemre vonatkozó igény elbírálásakor figyelembe vennie.

A Székesfehérvári Törvényszéknek ugyanis az Alaptörvény I. cikke alapján az alapvető jogokat védenie kell, különösen az emberi méltóságra: amely sérthetetlen. Az ember emberi méltóságának pedig az ember neve is jelentős, nélkülözhetetlen tényezője, hiszen a név az, ami elsősorban megkülönbözteti az embert a másik embertől, és a személy azonosságát, autonómítását és identitását kifejezi. Minden ember – méltóságának védelmének fogva – követelheti a nevének feltüntetését, amely nem tagadható meg, különösen abban az esetben, ha ezt törvény a hatóság, bíróság számára kifejezetten előírja.

Az Alaptörvény 28 cikkével szemben az Ítélet tábla jogerős ítélete a törvénnyel szemben nem hivatkozhatott volna „a jegyzőkönyvek és végzések szerkesztése során követett általános gyakorlatra”, mivel az ilyen gyakorlat nem jogegységi határozatban vagy a bírói elvi irányítás más eszközében nyilvánult meg, hanem a jogszabály megsértésével járó bírói, önkényes eljárásban.

A felperes Indítványozó személyével szemben az alapjogi jogsértés megvalósult azáltal, hogy a törvény kötelező rendelkezése ellenére hivatalból, adott esetben külön kérelem ellenére az eljáró bíróság (Fővárosi Törvényszék) a felperes nevét nem tüntette fel az általa hozott írományokban. Sőt az ilyen jogsértéssel szemben a felperesi jogorvoslatnak sem adott a bíróság helyt olyképpen, hogy a nevet a bíróság az iraton (akár hivatalból is az Alaptörvény I. cikkében foglalt alapjog-védelmi kötelezettsége körében) pótolta volna.

A név feltüntetése a jegyzőkönyvben és a határozatokban olyan kötelező előírás, amely a bíróság részéről nem mérlegelhető. Ez nemcsak eljárás szabálysértés, hanem alapjogi jogsértés is, amelyet – a bíró részéről esküjének megszegésével - csak szándékosan lehet elkövetni; amely így sérti a felperesnek a név feltüntetéséhez való, jogszabályi rendelkezés alapján alapuló személyiségi jogát, azaz az emberi méltóságát.

A per tárgyát képező ügyekben eljáró Fővárosi Törvényszék bírói tanácsai a felperessel szemben a személyiség jegyek lényeges megsértését követték el a felperes nevének mellőzésével.

Felperes Indítványozó megjegyzi: a jogerős ítéletben hivatkozott ABH 2007. 1598. jogesetben foglalt értelmezés nem vehető figyelembe, mert az Alaptörvény rendelkezéseivel ellentétes elvi tételt tartalmaz. Téves és meghaladott az az álláspont, hogy „*A fél személyhez fűződő joga, ezen belül emberi méltósága megsértésének a megállapítása*” csak abban az esetben állapítható meg, hogyha „*a bíróság az eljárási szabálysértést a fél személyiségének a lényegét alkotó ismérvek miatt követte el.*”

A perbeli esetben ugyanis az eljáró bíróságok nem eljárási hibát vétettek, hanem szándékosan mellőzték a felperes kifejezett kérése (jogorvoslati kérelme) ellenére a nevének feltüntetését. Megjegyzendő: erre a törvény rendelkezésénél fogva az eljáró bíróságok kötelesek lettek volna.

A Ptk. 77. §-a a névviselésével kapcsolatban a „különös” eseteket sorolja fel, **de nem valamennyit**. Ezért téves e jogszabályi rendelkezés alapján a jogerős ítélet

megállapítása, hogy a „*törvényi szabályozást szem előtt tartva megállapítható, hogy a felperes neve feltüntetésének elmulasztása önmagában nem idézte elő névviselési jogának sérelmét.*”

E tekintetben felperes Indítványozó hangsúlyozza: nem a felperes neve feltüntetésének elmulasztásáról van szó, hanem a felperes nevének szándékos fel nem tüntetéséről. Ugyanis mivel a bíróság a végzést, a jegyzőkönyvet határidő nélkül helyesbítheti, kiegészítheti, kijavíthatja, azonban a per tartama alatt sem történt meg a vonatkozó iratokban a felperes nevével történő kiegészítése.

Felperes álláspontja szerint a névviselési jog tartalmát jelenti, ha jogszabály kötelező rendelkezése alapján az érintett, erre köteles szerv a nevet nem tünteti fel, sőt azt szándékosan mellőzi.

A per tárgyát képező iratokból megállapítható, hogy nem véletlen esetről van szó a tekintetben, hogy a bíróság felperes nevét nem tüntette fel.

A név fel nem tüntetése - a jogerős ítéletben foglaltakkal szemben - felperes megaláztatására utal, mert azt jelzi vissza az alperes által tett mellőzés, hogy a hatalom a törvényi rendelkezés ellenére is megteheti, hogy a nevet nem tünteti fel. Ez súlyosan sérti az Alaptörvény II. cikkében foglalt sérthetetlen emberi méltóságot és az Alaptörvény I. cikkében foglalt, a bíróságnak az alapvető jogok védelmére vonatkozó kötelezettségét. [Megjegyzendő: a Fővárosi Törvényszéken nemcsak a fél nevének, hanem a jogi képviselő nevének feltüntetése is több ízben elmarad, lásd e tekintetben Pl. az Alkotmánybíróság IV-603-1/2016. sz. ügyében a Fővárosi Törvényszék 0100. 30. Vh. 400.188/2015/2. végzését].

Az emberi méltóság megsértéshez nem szükséges, és bizonyíthatatlan körülményt jelentene az a többlettényállás, amelyet a EBH 2007. 1598. jogesetre utalással a bírói gyakorlatra hivatkozással az Ítéltábla ítéletének indokolásában szerepel: *nevezetesen: az alperes az eljárási szabályok megsértését kifejezetten a felperes személyére tekintettel sértette meg.*

Indítványozó megjegyzi: az első fokú bíróság a bizonyítás körében ilyen követelményre felperest nem hívta fel, azért felperes erre nem is hivatkozott, mivel a jogi álláspontja szerint a személyiségi jogvédelem körében az emberi méltóság sérthetlensége kifejezi azt, hogy a személyiségi jogsértéshez nem szükséges felróhatóság, különösen nem szükséges célzatosság (a sértett személy személyiségi jogának célzatos megsértésének kívánása, erre vonatkozó tudati állapot), de még szándékosság sem. [Felperes Indítványozó utal arra: ennek kifejezési módja az új Ptk-ben a sérelemdíj, amelynek érvényesítéséhez nem szükséges vétkesség (szándékosság vagy gondatlanság), mint ahogy ez kártérítés esetében törvényi feltétel.]

A névviselési jog sérelmét jelenti felperes Indítványozó álláspontja szerint az is, ha a jogszabály kötelező rendelkezése ellenére a bíróság a fél nevét nem tünteti fel, holott ezzel kapcsolatos mérlegelésre a törvény nem ad felhatalmazást [Lásd Pp. 116. § b) pontját; 220. § (1) bekezdés b) pontját, 222. §-át], illetve a név feltüntetésére vonatkozó felperesi kérelmet – a jogszabály rendelkezését szándékosan megsértve - elutasítja.

Megjegyzendő: az ilyen okiratot érvényes közokiratként sem lehet figyelembe venni a Pp. 195. § (1) bekezdése alapján, mivel a bíróság az okiratot nem megszabott alakban állította ki. Ez a „közvetett” hatás is a felperes emberi méltóságát sérti.

A fentiekre tekintettel mivel a jogerős ítélet sérti a felperes Indítványozó emberi méltóságát (névjogát) kéri a jogerős ítélet megsemmisítését.

V. Jogorvoslati jog kimerítése, nyilatkozat egyéb eljárásról

6) Az Indítványozó [REDACTED] [REDACTED] jogorvoslatot (fellebbezést) kimerítette. Az alkotmányjogi panaszt Indítványozó a II. fokú jogerős ítélet ellen terjesztette elő.

A jogerős ítélet ellen Indítványozó felülvizsgálati kérelmet nem terjesztett elő, tekintettel arra is, hogy az eljáró bíróságok a törvénnyel szemben kialakított bírósági gyakorlatra hivatkoznak, amelyet feltehetően a Kúria is a magáévá tenne egy esetleges felülvizsgálati kérelem elbírálása során.

Budapest, 2016. április 28.

Tisztelettel:

[REDACTED]

képviselésében a [REDACTED] s [REDACTED] [REDACTED] i

[REDACTED]

Mellékelt irat: